

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **N. V. H.**, zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Labská 17, Děčín, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2004, čj. OAM-2498/VL-20-05-2004, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 61 Az 156/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2005, čj. 61 Az 156/2004 - 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu na území České republiky jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byly jeho ekonomické problémy v zemi původu a snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. K tomu žalovaný uvedl, že nepříznivá hospodářská situace žalobce je důsledkem všeobecného hospodářského stavu ve Vietnamu a dopad této situace na žalobce nelze interpretovat jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť špatné ekonomické podmínky dopadají na všechny obyvatele státu. Obtíže ekonomického rázu pak nejsou podle žalovaného důvodem pro udělení azylu. Ke snahám žalobce o legalizaci pobytu na území České republiky žalovaný uvedl, že za tímto účelem měl žalobce postupovat

podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný závěrem uvedl, že žádost žalobce o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2005, čj. 61 Az 156/2004 - 20, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že žalobce uváděl v průběhu řízení o udělení azylu opakovaně špatnou ekonomickou situaci v zemi původu a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody podle § 12 zákona o azylu. Není proto důvodná námitka žalobce týkající se porušení § 12 zákona o azylu. Soud dále uvedl, že ze správního spisu neshledal žádné porušení procesních předpisů, neboť žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatek potřebných skutečností, zjištění a důkazů pro rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení azylu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel namítá, že již v žádosti o udělení azylu uváděl skutečnosti svědčící o tom, že na území Vietnamu nejsou dodržována lidská práva a on sám se domnívá, že by mohl být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, pokud by se svobodně vyjádřil. Stěžovatel má tedy odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má. Ekonomické obtíže přitom stěžovatel neoznačil jako hlavní důvod žádosti o udělení azylu, neboť hlavní výhrady má vůči tomu, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva. Z toho důvodu se žalobce obává i návratu do vlasti. Stěžovatel je proto přesvědčen o tom, že skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, že je tedy dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 3. 2005, čj. 61 Az 156/2004 - 20, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti žalovaný odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele učiněné v průběhu správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný trvá na tom, že se výpovědi stěžovatele zabýval individuálně a svědomitě. Dne 10. 8. 2004 byl se stěžovatelem proveden pohovor za přítomnosti tlumočnicka z vietnamského jazyka, přičemž stěžovatel s obsahem pohovoru souhlasil a nežádal jeho doplnění ani změny, což svým podpisem potvrdil na každé jeho očíslované straně. Žalovaný zopakoval, že ekonomické potíže ani snaha o legalizaci pobytu nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu na území České republiky. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ale svým obsahem se jedná rovněž o řádně uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy tvrzená nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že splnil podmínku odůvodněného strachu z pronásledování pro zastávání politických názorů ve státě, jehož občanství má. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tvrzení uvedeném v kasační stížnosti – avšak neuvedeném v řízení o udělení azylu – nelze spatřovat důvod pro udělení azylu na území České republiky podle § 12 zákona o azylu, neboť stěžovatel v kasační stížnosti netvrdil, že by v zemi původu projevoval svoje politické postoje, nýbrž uváděl, že obavu z pronásledování pocítuje už z pouhé možnosti, že by tak učinil. Nejvyšší správní soud poukazuje na taxativní vymezení důvodů pro udělení azylu na území České republiky podle § 12 zákona o azylu. Pouhá tvrzená nespokojenost stěžovatele se stavem dodržování lidských práv, navíc v zemi původu nikterak neprojevená, nepředstavuje důvod pro udělení azylu podle citovaného ustanovení; stejně tak ekonomické důvody ani snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nejsou zákonnými důvody pro udělení azylu. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalovaný postupoval správně, když žádost žalobce o udělení azylu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy není dán.

Kasační stížnost byla dále podána z důvodu vymezeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti týkající důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy poukaz na to, že skutková podstata, z níž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, není v daném případě důvodem kasační stížnosti podle tohoto ustanovení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musela být vada řízení před správním orgánem důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem. Krajský soud žalobu přezkoumává jen v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proto by musel být uvedený důvod formulován ve formě žalobního bodu. Stěžovatel však v žalobě žádný takový konkrétně formulovaný důvod, který by se vztahoval k vadám správního řízení, neuvedl. Proto krajský soud nemohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, neboť bez návrhu soud zruší pouze takové rozhodnutí správního orgánu, jež trpí vadami vyvolávajícími jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že nemohl rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. přezkoumat, resp. podrobit soudnímu přezkumu řízení před správním orgánem, aniž byla vada uplatněná v kasační stížnosti řádně uplatněna již v řízení před krajským soudem, jak to ukládá zákon (viz výše).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu